

**verzonnen**  
*roman*  
**lichaam**

B&L

Siska Baeck



**Het regent in de zomer**, ik twijfel om onze afspraak te annuleren. Een voorgevoel bekruipt me. Ik ben ervan overtuigd dat zij het vergeten is. Ik kan het niet verklaren, maar ik ben er zeker van dat ik op haar zal mogen wachten. Wachten op iemand die niet komt. Ik kijk door het raam en zie mensen door de regen rennen om alsnog de tram te halen die er zonder hen vandoor dreigt te gaan. Ze rennen voor hun leven, terwijl ik in mijn appartement, tussen stapels boeken en donkergroene planten, reflecteer over wachten, met een keramieken kopje koffie in mijn handen. Is het belachelijk om me af te vragen hoe ik het leven tot meer dan een prentje kan verheffen, ik veronderstel van wel, toch is mijn poging oprecht, schoonheid en zorg moeten zich met elkaar kunnen vervlechten, denk ik, terwijl ik het lege keramieken kopje afwas met ecologisch verantwoorde zeep. Ondertussen is het te laat om de afspraak nog te annuleren, eigenlijk had ik al op mijn fiets moeten zitten, straks moet zij op mij wachten, stel je dat eens voor, dat het zo zou gaan, extra traag doe ik mijn hoge hakken aan.

Verdwaasd druppelt ze het café binnen. Allerlei gedachten lijken door haar hoofd te waaien. Ik doe teken, want ze herkent me niet. Ze draagt een lichtpaars sweatshirt, strakke jeans en zwarte laarzen. Ze propt haar regenjas weg in haar handtas terwijl ze zich tussen de dicht tegen

elkaar aan geplaatste tafeltjes naar mij toe manoeuvreert. Ze geeft me een zoen, neemt recht tegenover me plaats. Haar handtas belandt haastig aan haar voeten op de grond als een gedachte die ze zo snel mogelijk kwijt wil.

Het café is overvol. Iedereen is naar binnen gevlucht voor de regen. De ruimte lijkt uit haar voegen te barsten door deze plotse toestroom van mensen na maanden van terrasjesweer. Voorzichtig kruis ik mijn ene been over het andere. We zijn twee grote mensen in een kleine, volle ruimte. Het vraagt aandacht om elkaar niet per ongeluk aan te raken. Ik voel me een beetje misplaatst in mijn nauwsluitende jurk, hoge hakken en bleke Delvaux-handtas die ik niet zomaar op de grond wil leggen, maar die ook niet aan de leuning van mijn stoel terecht kan, de welving van de leuning zorgt er namelijk voor dat het leren riempje er steeds weer afglijdt. Dit denk ik niet, maar eigenlijk symboliseert het goed hoe ik me de afgelopen maanden heb gevoeld, telkens wanneer ik me ergens aan probeer vast te haken blijkt de welving van het hout te glad voor het steeds afglijdende riempje. Wat ik daarentegen wel denk, is dat mijn kleren me het nodige zelfvertrouwen geven zodat ik me niet de jonge beginneling moet voelen in het bijzijn van de ervaren, reeds gevestigde schrijver. Ik haat het om ergens aan de onderkant van een dynamiek te moeten bengelen. Mijn outfit geeft

8

me de illusie dat we op gelijke hoogte met elkaar kunnen staan. Mode als hang naar controle, mode als manier om je te positioneren zonder woorden, hier kunnen schoonheid en zorg zich met elkaar vermengen.

9

Voor mij een *gewone* koffie, zegt ze tegen de serveerster, zoals alleen mensen van haar leeftijd (of ouder) naar koffie vragen. Het eerste wat door me heen flitst, is: generatieverschil. Ik merk op dat ze haar koffie zwart drinkt, zonder melk of suiker, niet zo'n groot contrast dus met mijn dubbele espresso. We voeren een keurig gesprek dat eigenlijk amper over schrijven gaat, het tegenovergestelde van wat ik me had voorgenomen. Allebei zijn we geëfende, beleefde sprekers die de ander zo snel mogelijk op hun gemak willen stellen. Ze vraagt me honderduit over mijn ex, vuurt ongeduldig vragen als kanonschoten op me af en, vreemd genoeg, voel ik me rustig en heel zelfzeker. Normaal ben ik de vragensteller, ben ik degene die de koers van een gesprek bepaalt, maar zij gunt me de ruimte niet. Het verwondert me dat dit me niet opjut. Geduldig beantwoord ik al haar vragen, ik merk dat ze echt naar me luistert, gretig haakt ze in op wat ik zeg.

Ons gesprek gaat razendsnel, zwierig springt het van het ene onderwerp naar het andere, waardoor het me echt stoort dat andere mensen zich er steeds komen tussen

dringen. Alles naar wens hier, vraagt de serveerster, ja, ja, de koffie is heel erg lekker, antwoord ik vriendelijk zonder te veel te laten doorschemeren dat ik haar zo snel mogelijk wil afwimpelen. Bent u die bekende schrijver, vraagt iemand anders haar, na reeds drie keer ostentatief ons tafeltje te zijn voorbijgelopen, het brengt haar in verlegenheid. Het siert haar, zij lijkt ook iemand te zijn die, net zoals ik, het zo min mogelijk over zichzelf wil hebben, omdat ze ervan uitgaat dat de meeste mensen eigenlijk niet luisteren.

10

We praten over seks, maar op een abstracte, afstandelijke manier. We zijn twee geesten die met elkaar converseren, twee intellectuelen die doen alsof ze geen lichaam hebben, en daarbij, de dicht bij elkaar geplaatste tafeltjes van het overvolle café maken een intiemer gesprek onmogelijk. Ik vertel over hoe vrouwelijke seksualiteit, mijns inziens, gefundeerd is in taal, bedenk maar eens hoeveel gesprekken er gemiddeld nodig zijn vooraleer je een vrouw in je bed kan krijgen. Mannelijke seksualiteit daarentegen lijkt gedreven te zijn door dadendrang. Soms is de verleiding groot om de realiteit te reduceren tot een binair gegeven.

Taal versus daad. Ze kijkt naar mijn handen terwijl ik praat, meet ze met haar ogen op. Ik betaal onze koffies.

11

Haar blik volgt nog steeds mijn handen. Ik probeer onverdroten de foto op mijn bankkaart van mijn eerste kat uit mijn kindertijd voor haar te verbergen, hoe vaak die bankkaart ook verloren gaat of gestolen wordt, hardnekkig blijft die foto me achtervolgen, bij de bank gaan ze er blijkbaar van uit dat mijn twaalfjarige zelf geheel overeenkomt met mijn huidige, versplinterde identiteit. Ze haalt haar regenjas uit haar handtas. We verlaten het café, samen lopen we naar haar fiets.

Omdat het niet meer regent, probeert ze haar jas weer weg te stoppen in haar handtas. Haar handtas is van een designerhuis dat jaren geleden komaf wilde maken met de overdreven, grote logo's die gangbaar zijn bij traditionele mode waarbij merkherkenning veelal centraal staat. Daarom merken ze hun waar met een eenvoudige, witte, gestikte streep. Zo bereikte het huis echter het tegendeel van wat ze voor ogen hadden. De witte streep is iconisch geworden, zelfs dit soort minimalisme verwordt in de kapitalistische draaimolen tot logo, tot iets dat doet verkopen. Zoals de schoen, van hetzelfde merk, die de grote teen en de teen daarnaast in een strakke houdgreep onderscheidt van de rest van de tenen. Iedere hipster moet deze schoenen hebben, zodat we nog meer op elkaar kunnen lijken en dus geheel uniform de massa kunnen overstijgen.

Dit alles raast door mijn hoofd wanneer ik half gemeend zeg: mooie handtas. Ik wil haar gewoon een compliment geven, het maakt niet zozeer uit waarover het precies gaat, ik wil zien wat een compliment met haar doet, maar ze krijgt het niet weggestopt, daarmee bedoel ik ook haar jas, haar jas is te groot voor de kleine opening van haar handtas. Ze stuntelt, plots is ze klungelig en onhandig, niet zoals de bekende schrijver van daarvoor die wist wat ze deed of zich tenminste zo aan de wereld presenteert, haar regenjas geraakt niet meer in haar handtas. Ik kies een debiele frase uit als afscheid, omdat ik haar wil testen. Ik wil haar op een flauwe afstand plaatsen zodat ik zou kunnen zien hoe ze daarop reageert. Euh, ja, stottert ze, zenuwachtig frummelt ze aan haar handtas, alsof ze haar plots verloren geraakte sérieux en haar imposante karakter er doodleuk terug zou kunnen uitvissen.

Dan weet ik dat ze me wil. Zelfs al is het nog maar een vluchtige gedachte, een te verkennen pad dat zich slechts ergens in de verte aandient, dat star opdoemt uit het onbewuste, onmogelijk te negeren zodra je het benoemd hebt. Op dat moment kan ze nog kiezen: zal ik het bewandelen of fiets ik gewoonweg terug naar huis en neem ik mijn leven weer op van voor dit gesprek?

12

**Angst die op de huid ligt**, het geklungel met de handtas bij ons afscheid achtervolgt me. Ik beschouw het als bewijs, van haar zwak voor mij, het tintelt, wankelt, hevelt zich op me over, het kruipt onder mijn huid, raast door mijn bloedbanen, al snel beginnen mijn gedachten te ontsporen, ik klamp me aan het bewijs vast, het fungeert als reddingsboei, zodat ik niet zomaar kopje-onder zou gaan.

Binnen het uur na onze afspraak stuur ik haar een bericht. Het is het begin van een lange sliert aan berichten. Een stroom van speelse, flirterige mopjes en filosofische gedachten over kunst, literatuur, lust en verlangen. Een hooggespannen draad van taal. Overal waar ik ga, neem ik de draad met me mee, de sliert wordt breder en langer, ze hangt zich bij elk haakje in mijn gedachten op, met alles heeft ze te maken, ze verweeft zich in de gesprekken die ik met vrienden heb, taal is wat ik adem, het is wat ik deel met haar.

Voordat ik voor een maand naar Italië vertrek, wil ik haar terugzien. Nog voor mijn reis wil ik seks met haar. Seks is het ultieme bewijs, redeneer ik, om te zien of er werkelijk iets is tussen ons of niet. Ik heb bewijs nodig, want anders slaat mijn hoofd op hol.

13

Ik wil haar uitnodigen om op een avond samen iets te gaan drinken in een wijnbar. De context zou al veel verhelderen, hoewel de context het geheel net zou verdonkeren, weg van de beredeneerde koffie en de dagdagelijkse drukte, maar samen in een intieme, amper verlichte setting. Ik zou meteen een hele fles bestellen, ik weet wat ik wil en dat komt niet per glas. Een fles wijn zou de tijd opeisen, traag zouden we lichtjes dronken worden, we gooien er wel wat hapjes tussen, beneveld door de alcohol die al wat sneller buiten de lijntjes doet kleuren, vergeten we de overmatige prijzen van deze hippe tent, wat maakt het ook uit tenslotte. Ik zou een lange avondjurk aantrekken, één met blote armen, een jurk die niet te veel van mijn lichaam laat zien, die het aan haar verbeelding overlaat, de verleiding zit in de verhulling, niet in de onthulling, dat weet iedereen, basisregel nummer één. In de wijnbar zou ik haar niet aanraken, of het zou een aanraking moeten zijn die via de ogen gaat, maar ik zou eerst voornamelijk met haar praten. Vanzelfsprekend arrogant ga ik ervan uit dat er niet veel nodig zal zijn om haar te verleiden. Ik hoef me niet te beroepen op mijn lichaam, ik verleid haar gewoon via de taal. Ik zou het in haar blik lezen, hoe ze dit niet had verwacht, dat ik haar zo brutaal en tegelijkertijd elegant najaag. Nergens wordt het expliciet, het spel is subtiel, de betekenis ligt tussen de regels en is

14

altijd meerduidig, het kan alle kanten op schieten, maar eigenlijk wil ik gewoon naar buiten, zodat er geen tafel meer tussen ons in staat, daar bij een lantaarnpaal wil ik het haar wel duidelijk maken, bijna vertrek ik namelijk voor meer dan een maand op reis en ik wil dat ze vanaf nu elke avond voor ze inslaapt aan me denkt, meer nog, nu trek ik haar dichterbij naar me toe, eerste aanraking, ik fluister in haar oor, we hoeven niet eens te kussen, ik wil dat ze gewoon even voelt, ja hier op straat, ik wil haar iets geven waar ze de komende maand elke dag aan kan denken, dan is het aan haar, zij mag kiezen of ze verder wil gaan of niet, of ze meer nodig heeft, of dit voldoende brandstof is voor een gehele ontvlaming.

15

Helaas wijst ze mijn voorstel af. Ze heeft geen tijd om af te spreken. Ze heeft een kind om voor te zorgen en deadlines om na te leven.

We zullen elkaar wel zien bij mijn terugkomst.